

OPLICHTERS & AFPERSERS

Leesexemplaar

OPLICHTERS & AFPERSERS

Guy Didelez

Eerste druk: september 2019

© 2019, Guy Didelez en Van Halewyck

Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv

www.pelckmansuitgevers.be

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Bij de samenstelling van dit boek hebben wij illustraties ontleend waarvan wij de bron niet hebben kunnen achterhalen. Mogelijke rechthebbenden kunnen zich tot de uitgever wenden.

D/2019/7104/96

ISBN 978 94 6383 074 4

NUR 284

vanhalewyck.be

[vanhalewyck](https://www.facebook.com/vanhalewyck)

[vanhalewyck](https://twitter.com/vanhalewyck)

[van_halewyck](https://www.instagram.com/van_halewyck)

G U Y D I D E L E Z

OPLICHTERS & TER AFDEKERS

HET VERHAAL VAN
20 SPECTACULAIRE
VERVALSERS
EN FRAUDEURS

Van Halewyck

VOORWOORD

Oplichtertje en afpersertje spelen, da's spannend, da's plezant, vind ik.

Heb je geluk, dan word je stinkend rijk. Heb je tegenslag, dan beland je 9 kansen op 10 in de gevangenis, op water en droog brood in een kale cel tussen 4 muren.

Enkele jaren geleden zat ik in een kale cel tussen 4 muren in een Spaanse gevangenis, maar gelukkig niet op water en droog brood. Iedere dag stond er verse soep op het menu en het wekelijkse stoofvlees met frietjes was van prima kwaliteit.

Ik deelde mijn cel met een eerlijke zakenman die naar eigen zeggen nooit een vlieg kwaad had gedaan. Officieel was hij zaakvoerder van een kledingfirma. Hij importeerde Italiaanse damesjasjes van het zachtste, soepelste kalfsleer en verkocht ze aan toeristen die contant betaalden en geen vragen stelden. In werkelijkheid was de man een beroepsoplichter. Als hij niet in de gevangenis zat, woonde hij in dure vijfsterrenhotels en reed in een knalrode Ferrari. Zijn jasjes kwamen uit een schimmig fabriekje in het binnenland van Spanje. Zij waren ook niet gemaakt van zacht, soepel kalfsleer, wel van ordinaire kranten en wc-papier, 3 lagen op elkaar geplakt en verhard en gevernist met een spray die geurde naar echt kalfsleer.

Een stand-upcomedian zei ooit: 'Een eerlijk mens kun je niet bedriegen.'

Toch verkochten de valse damesjasjes van wc-papier als zoete broodjes.

Zijn er geen eerlijke mensen meer?

Een van de spannende verhalen in dit boek gaat over een Duitse afperser die zich 'Dagobert' noemt, naar Dagobert Duck, een schatrijke eend, de rijkste eend ter wereld in de strips van Walt Disney. Dagobert Duck is de gelukkige bezitter van een zwembad tot de rand gevuld met juwelen, bankbiljetten en gouden muntstukken. Keer op keer duikt hij in zijn geld en smijt de bankbiljetten en gouden munten als confetti in de lucht.

In onze gevangenis hadden wij – ongelooflijk maar waar – ook een zwembad: op de binnenkoer, achter de hoge muren met prikkeldraad, overdag gratis toegankelijk voor alle gevangenen.

Helaas was dat niet gevuld met bankbiljetten en gouden muntstukken, wel met lauw chloorwater.

Het was hartje zomer, 40 °C in de schaduw.

Ik dook graag in dat lauwe water, de oplichter met zijn damesjasjes van wc-papier ook, maar eerlijk: zou jij niet liever een klein beetje Dagobert Duck zijn en in je eigen zwembad vol juwelen, bankbiljetten en gouden munten duiken?

Ik wel, hoor!

Geld stinkt, zeggen de mensen.

Geld is het slijk der aarde.

Onzin. Hoe meer geld je hebt, hoe beter het ruikt, vind ik.

De meeste afpersers en oplichters brengen vele jaren van hun leven in de gevangenis door, net zoals drugdealers, bank-

rovers, Russische maffiosi, moordenaars en ‘normale mensen’. Al ken ik geen ‘normale mensen’ die onschuldig en vrij van zonden in de gevangenis zitten.

Zelf werkte ik een tijdje in de kunstwereld. Ik verkocht schilderijen van een brave Brusselse burgerjongen die zijn loopbaan begon als ontwerper van behangpapier. In zijn vrije tijd schilderde hij bloemstukken en portretten en speelde met het hondje van zijn moeder. Als een plichtsgetrouwe ambtenaar maakte hij iedere week een schilderij, 52 schilderijen per jaar, terwijl hij zwarte koffie dronk en boontjes in tomatensaus at. Zo werd hij de beroemdste kunstschilder van België – tot hij op een warme zomerdag besloot om de toenmalige bankbriefjes van 20 en 50 frank tot in het kleinste detail na te schilderen. Hij betaalde er zijn koffie en boontjes in tomatensaus mee. Zo werd de brave Brusselse burgerjongen niet alleen de beroemdste kunstschilder van België maar ook de beroemdste oplichter, afperser en valsemunter van België.

Vervalsen is een kunst, oplichtertje en afpersertje spelen is dat ook.

Officieel kun je er niet voor studeren: er bestaan geen scholen met de vakken ‘oplichter’ en ‘afperser’ op het lesrooster. Tenzij de gevangenis, die daarom ‘de hogeschool van de misdaad’ wordt genoemd. Oplichters en afpersers zijn handige, slimme mensen die niet bang zijn om een gokje te wagen. Vaak lukt het gokje, soms mislukt het – da’s het risico van het vak – en dan vliegen oplichters en afpersers een tijdje in de gevangenis.

Met wat geluk krijg je er lekkere soep, lekker stoofvlees, prima frietjes.

Oh ja, 'k zou het bijna vergeten, er zijn ook schrijvers en journalisten die hun carrière begonnen als oplichter en afperser. Zo werd in 't begin van de vorige eeuw een Vlaamse schrijver wegens 'oplichting' en 'afpersing' veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar en 6 maanden.

Hij gaf zich uit voor een Russische tsaar en verkocht volkstuintjes op de maan.

Niemand stoot zich tweemaal aan dezelfde steen, zegt het spreekwoord, en toch gokte een Duitse sterreporter tweemaal verkeerd: hij begon én eindigde zijn leven als oplichter.

Je gelooft me niet? Vraag het maar aan Guy Didelez, die weet alles over oplichters en afpersers, hij schreef er zelfs een heel boek over!

Stan Lauryssens

NAAM: Arno Funke

OOK GEKEND ALS: Dagobert Duck

ALS AFPERSER ACTIEF VAN: 25 mei 1988 tot
22 april 1994

LAND: Duitsland

BEROEP: Airbrushkunstenaar

BELANGRIJKSTE KRACHTTOER: Een van de meest
onvatbare oplichters ooit. Tussen hem en de
politie vonden er 30 geldoverdrachten plaats
zonder dat hij daarbij geklist werd.

OPMERKELIJK: Kon op heel veel sympathie van
de bevolking rekenen omdat die het leuk vond
dat het politieapparaat keer op keer in z'n
hemd gezet werd.

1 DAGOBERT DUCK

Er zijn domme oplichters, er zijn slimme oplichters, er zijn geniale oplichters. Maar er is slechts één Dagobert Duck!

Die ken ik, zul je misschien denken. Dat is de oom van Donald Duck, een kwekkende eend in een matrozenpakje die ooit door de Walt Disney Company bedacht werd. Dagobert Duck is de allerrijkste en tegelijk ook de gierigste eend van Duckstad. Hij zou best wel eens een heel grote oplichter kunnen zijn. Hij duikt immers geregeld in een zwembad vol met geld. Geef toe, niet iedereen slaagt erin om op een eerlijke manier zijn zwembad met geld te vullen...

Maar de Dagobert Duck die ik bedoel was iemand helemaal anders. Hij heette Arno Funke, werd op 14 maart 1950 geboren, woonde in West-Berlijn en was de zoon van een Noorse moeder en een Duitse vader. Als kind toonde Funke een grote interesse voor wetenschap en techniek. Hij droomde ervan om een ruimteraket te bouwen en brak zich het hoofd over

welke brandstof er in die raket moest. Omdat hij er zo'n grote belangstelling voor toonde, kreeg hij onder de kerstboom een scheikundedoos cadeau. Daarin zaten allerlei chemische stoffen en een handleiding. Meer had Funke niet nodig. Hij slaagde erin om buskruit te maken, maar zijn raket kwam niet van de grond.

Na de middelbare school volgde hij een opleiding tot fotograaf, die hij ondanks zijn extreem hoge IQ van 145 niet afmaakte. In plaats daarvan studeerde hij voor schilder. Daarna probeerde hij toch aan de slag te gaan als fotograaf, werkte hij in een winkel en trachtte hij als dj een centje bij te verdienen. Omdat alles mislukte en de geldnood bleef toenemen, ging hij uiteindelijk in een airbrush- en lakbedrijf werken. Daar bleek hij een echte crack te zijn in zijn job. Niemand anders kon zulke blitse en rondborstige vrouwen in een krans van oranjevode vlammen op motorkappen schilderen als Funke. Jammer genoeg vertikte hij het om een beschermend masker op te zetten om zich tegen de giftige verfdampen en -gassen te beschermen. Al gauw kreeg hij zoveel gevaarlijke stoffen binnen dat zijn zenuwstelsel en hersenen beschadigd raakten. 's Avonds ging hij duizelig naar huis en 's morgens was het zo mogelijk nog erger. Zijn hoofd begon te bonzen nog voor hij zijn ogen opentrok. Al kon dat ook van de drank komen, want op dat vlak was Funke niet direct een stichtend voorbeeld te noemen. Het verhaal deed zelfs de ronde dat hij in zijn appartementje in Berlijn in grote letters op de muur had geschreven: JE MOET NIET MEER DRINKEN! Zo wist hij 's morgens bij het ontwaken meteen al waar hij de rest van de dag aan mocht denken.

Het ging dus niet goed met Arnold Funke. Door het werken

met al die giftige stoffen ging zijn geheugen ook zienderogen achteruit. Vaak wist hij 's ochtends niet meer wat hij 's avonds of 's nachts had uitgespookt en moest hij urenlang naar zijn geparkeerde wagen zoeken. Bovendien kampte hij met zo'n zware depressie dat hij een einde aan zijn leven wilde maken. Hij kocht een pistool en stak de kogels in de patroonhouder... Maar toen hij dacht aan al het bloed dat van de muren zou druipen, kon hij zichzelf er niet toe brengen om de trekker over te halen en besloot hij om toch maar te blijven leven.

In zijn heldere momenten had hij wel nog altijd plannen. Zo dacht hij eraan om braadworsten te verkopen. Maar ja, daarvoor heb je een startkapitaaltje nodig en dat had Funke niet. Omdat zijn leven op dat ogenblik echt uitzichtloos leek, besloot hij om een warenhuis af te persen. KaDeWe, het Kaufhaus des Westens, leek hem wel wat. Vandaag de dag is dat het grootste warenhuis op het Europese continent en ook in 1988 was het al heel indrukwekkend.

En dus plaatste Funke op 25 mei 1988 in het warenhuis een bom die 's nachts ontplofte. Als je er als jonge snaak al in slaagde om met je kerstcadeau buskruit te maken, mocht dat geen probleem zijn. Het resultaat kon tellen. De bom veroorzaakte een schade van 250.000 Duitse mark, omgerekend zo'n 125.000 euro.

De volgende dag kreeg de directie van het warenhuis een brief waarin de dader een half miljoen mark eiste en waarin gedreigd werd met nieuwe en nog zwaardere aanslagen als er geen betaling zou plaatsvinden. Uit angst voor nog meer schade besloot KaDeWe om op die eisen in te gaan. Uiteraard

hoopten de directieleden dat de dader bij de overhandiging van het geld gepakt zou worden. Dat is altijd het moment waarop die het kwetsbaarst is.

Maar Funke ging niet over een nacht ijs. Hij had een heel apart systeem bedacht om in bezit te komen van het geld. Op 2 juni dirigeerde hij de agenten die voor de overdracht moesten zorgen naar de S-Bahn, een spoornetwerk dat rond Berlijn liep. De spoorlijnen waren daar op vele plaatsen met struikgewas omzoomd. Ideaal dus om te ontsnappen. Funke wist dat maar al te goed, want de garage waar hij werkte, bevond zich in de onmiddellijke omgeving. Hij kende het gebied als zijn broekzak.

De agenten kregen de opdracht om met het geld in een bepaalde trein te stappen. Ze moesten hun walkietalkie op kanaal 25 instellen en wachten op verdere instructies.

Je kunt je voorstellen dat op de achtergrond en zonder dat Funke er iets van wist alles in het werk gesteld werd om de afperser bij de lurven te vatten. Op de trein waren agenten aanwezig en ook langs het traject lagen er op de loer.

Dan was het eindelijk zover. 'Dit is de afperser. Gooi het geld nu naar buiten!' klonk het plots door de walkietalkie. De agenten openden een raam en gooiden het pakket op het spoor.

Dat was het ogenblik waarop Funke gewacht had. Hij had in tussentijd een fles wodka leeggedronken en waggelde dus het spoor op, greep de tas met geld en haastte zich naar de garage waar hij werkte. Op zijn tocht werd hij opgemerkt door 2 jongens die in de buurt rondhingen. Hij groette hen overdreven joviaal, vervolgde zijn weg en verschool zich in de garage. Terwijl politiehelikopters de omgeving met zoeklichten uitkamd, hield hij zich urenlang gedeisd.

Toen de politie met de 2 jongens sprak, werd er een robotfoto gemaakt van de man die zij ontmoet hadden. Daarmee trokken de inspecteurs naar de bedrijfjes langs de S-Bahn. Uiteraard kwamen ze ook terecht in de garage waar Funke op dat ogenblik aan het spuiten was. Om geen argwaan te wekken was hij immers gewoon weer aan het werk gegaan. Pas wanneer de hele zaak uit de actualiteit verdwenen was, zou hij zijn baan opzeggen.

De politie toonde de robotfoto aan Funkes werkgever. Hoewel er een duidelijke gelijkenis was met een van de mannen die bij hem werkte, herkende zijn baas hem niet. Funke, die wist dat de inspecteurs met een robotfoto naar hem op zoek waren, bestierf het zowat van de zenuwen. Hij was dringend aan een stevige borrel toe. Omdat hij geen sterkedrank vond, ging hij maar boven een emmer oplosmiddelen hangen in de hoop zo weer wat tot rust te komen. Een poosje later liet hij van zenuwachtigheid het spuitpistool zelfs op de motorkap van een pas geverfde auto vallen. Toch had niemand door hoe gespannen de autospuiter was en de politie vertrok zonder de link met de dader te leggen.

In tegenstelling tot wat hij eerst van plan was, besloot Funke geen braadworsten te verkopen. Hij had nog altijd last van zijn depressie en het leek hem dus beter om gewoon van het KaDeWegeld te genieten, al hield dat natuurlijk ook gevaren in. Je kon er immers donder op zeggen dat de politie de serienummers van de bankbiljetten genoteerd had, zodat ze de dader via die weg op het spoor kon komen. Maar de man met het IQ van 145 had een truc bedacht om de serienummers onzichtbaar te veranderen. Zo kon hij zoveel geld uitgeven als hij wilde en er alles mee doen.

Naar de Filippijnen gaan bijvoorbeeld, waar hij verliefd werd op Edna, met wie hij trouwde en die bij hem in Berlijn kwam wonen. Omdat ze er totaal geen idee van had dat ze met een bommenlegger en afperser getrouwd was en zich ongetwijfeld zou beginnen afvragen waarvan die man nu eigenlijk leefde, hield hij de schijn op. Elke morgen kuste hij zijn kersverse bruid goeiedag en vertrok hij zogezegd naar zijn werk. In plaats daarvan reed hij doelloos door Berlijn of trok hij naar zijn volkstuintje. Hij was zelfs zo gewiekst om elk jaar op zijn belastingbrief een inkomen aan te geven, zodat niemand zich hoefde af te vragen waarvan hij leefde.

In werkelijkheid haalde hij zijn geld gewoon uit de valse wand onder de wastafel in de badkamer. Maar beetje bij beetje slonk de stapel bankbiljetten en toen Funke nog maar 100.000 mark overhad, begon hij zich echt zorgen te maken. Hij zou opnieuw een warenhuis moeten afpersen, dit keer voor een hoger bedrag, zodat hij zich z'n hele leven geen financiële zorgen meer hoefde te maken...

Op 13 juni 1992 ontplofte er om 2 uur 's nachts een tijdbom in het warenhuis Karstadt in Hamburg. Dat maakte deel uit van een hele winkelketen. Handig toch! Als er niet dadelijk op zijn eisen werd ingegaan, kon hij ook elders toeslaan en kon de politie hem moeilijker klissen. Omdat zo'n nieuwe bom best wat indruk mocht maken, legde hij die in de porseleinafdeling. Dat rinkelt niet alleen lekker, maar scherven brengen nu eenmaal ook geluk, beweert het spreekwoord...

Hoewel er eerst een andere groep de aanslag opeiste, liet Funke zich de kaas niet van zijn brood eten. Hij nam niet alleen

per brief maar ook telefonisch contact op met het warenhuis om te zeggen dat hij en hij alleen de bommenlegger was. Hij nam daarbij zo weinig mogelijk risico en gebruikte een stemcomputer die zijn stem vervormde tot een hoog en scherp geluid. Snaterend als van een eend, zouden sommigen beweren...

In die contacten eiste hij 1 miljoen Duitse mark. Later verhoogde hij het bedrag tot 1,4 miljoen. De politie vermoedde al snel dat het om dezelfde dader als 4 jaar eerder ging en raadde de directie van Karstadt aan om te doen alsof er op de eisen ingegaan werd, maar geen echt geld te overhandigen. De afperser vormde geen bedreiging voor de klanten van Karstadt. Hij wilde duidelijk niet dat er doden of gewonden zouden vallen en liet de bommen 's nachts ontploffen, zodat er alleen materiële schade was. Bovendien was de politie er vrij zeker van dat ook deze nieuwe geldoverdracht weer per trein zou gebeuren. Ze zouden de dader dit keer ongetwijfeld te pakken krijgen!

En dus werd er schijnbaar ingegaan op de eis van de dader. Bij akkoord moest de directie een krantenadvertentie plaatsen met de tekst: *Dagobert groet zijn neefjes*, wat ook gebeurde. Zodra de journalisten op de hoogte waren van die vreemde vorm van communicatie werd de mysterieuze bommenlegger in de pers nog uitsluitend Dagobert genoemd.

Intussen zat Funke al wekenlang in zijn tuinhuisje met geblindeerde ramen om zich op de overdracht van het geld voor te bereiden. Op 14 juli 1992 was het dan zover. In de stromende regen reed hij door het voormalige Oost-Duitsland naar Bad Doberan in de buurt van Rostock. Daar haalde hij niet alleen een radiozender, maar ook een metalen kist uit zijn auto. In de kist zaten een zwarte aktetas en een toestel dat Funke zelf

gemaakt had en waarmee het mogelijk moest zijn de aktetas af te werpen. Die tas had hij speciaal voor de geldoverdracht ontworpen. Hij was bekleed met een stof die radiogolven tegenhield. Op die manier konden de rechercheurs, die de sleutel van de kist al eerder gekregen hadden, het zendertje dat ze wellicht in de tas zouden verstoppen niet volgen.

Maar het echte werk moest nog beginnen. Funke schroefde de kist op een telefoonpaal vast en ging op zoek naar de hoogste boom die hij kon vinden. Ondanks de regen klom hij met klimijzers in de boom en bracht daar de zender aan. Die had hij zo geprogrammeerd dat hij de volgende dag stipt om 18.00 uur een vooraf ingesproken bericht zou uitzenden.

Een paar uur later belde Funke naar de politieafdeling die zich met Dagobert bezighield en optrad namens Karstadt. Zijn boodschap was kort en duidelijk: 'Ga morgen om 18.00 u. naar Bad Doberan en luister naar de radio!'

De volgende dag bevond Funke zich al voor het afgesproken uur op een door hem uitgekozen plek langs de spoorlijn Rostock-Berlijn. Hij wist dat de politie met man en macht klaarstond in Bad Doberan en op alles voorbereid was. Om 18.00 uur kregen de agenten een boodschap te horen: 'Hallo. Dit is Oom Dagobert. Ik zeg nu de woorden "105", "79", "telefoonpaal", "grijze kist"...'

Mysterieus... Maar de agenten wisten er wel raad mee. Ze hadden op voorhand een brief van Funke gekregen waarin ze nu de ontbrekende woorden invulden. *Aan hoofdweg 105 bij kilometerpaal 79 staat een telefoonpaal. Daaraan zit een grijze kist. Open de kist met de sleutel en wacht dan op verdere informatie.*

De agenten haastten zich naar de aangewezen plek. Daar

vonden ze inderdaad de bewuste kist met daarin de aktetas en het toestel. In de aktetas zat een kort bericht: *Neem trein 2009 van 20.58 uur op Rostock Hauptbahnhof. Bevestig het apparaat met de tas achter op de trein. Op weg naar Berlijn zal de tas via radio worden losgekoppeld.*

Op anderhalf uur van Rostock hield Funke zich schuil in een bos langs het spoor. Toen de trein om 22.30 uur voorbij raasde, drukte hij gespannen op de knop die de tas moest afwerpen. Eindelijk zou hij miljonair zijn. Maar hoe Funke ook zocht, hij vond geen tas. Hoe kon dat nu? Hij had alles haarfijn uitgekiend. Het leek hem haast onmogelijk dat het afwerptoestel gefaald had.

Korte tijd later verscheen in de pers het bericht dat de overdracht mislukt was omdat de tas bij het afwerpen in een koord verstrikt was geraakt en aan de buffer was blijven bungelen. Uit het politierapport bleek iets anders. Met het afwerptoestel was niets mis, maar de politie had de tas nog eens extra met een touw vastgemaakt zodat die niet kón worden afgeworpen...

Ondanks de aanvankelijke teleurstelling gaf Dagobert niet op. Een maand later (14 augustus 1992) was hij alweer klaar voor de volgende geldoverdracht. Hij had een nieuw afwerptoestel ontworpen en dat via een bagagekluis aan de politie bezorgd. Het toestel moest dit keer achteraan op de trein Hamburg-Berlijn bevestigd worden. Hij had het ook zo geregeld dat de politie het apparaat pas op het laatste moment in handen kreeg, zodat de rechercheurs nauwelijks de tijd hadden om het te bestuderen. Toch stelden ze vast dat er een tijd klok op het toestel zat en dat er een tijdstip was ingesteld. Ze vermoedden dat dit met

het moment van afwerpen te maken had. Snel berekenden de experts dat dit zo'n 100 kilometer voorbij Hamburg zou gebeuren.

Je kunt je allicht voorstellen dat er meteen een hele vloot agenten naar die plek gestuurd werd. Nu de speurders de dader al 2 keer door hun vingers hadden laten glippen en de pers zich daar vragen bij begon te stellen, hadden ze er schoon genoeg van. Dit keer moest hij gepakt worden! De rechercheurs waren van plan om onmiddellijk na het afwerpen de trein met de noodrem te stoppen. Op die manier werd een achtervolging vanuit de trein mogelijk.

Maar Dagobert leek ook dit keer weer sneller te denken dan een heel politiekorps samen. Kort nadat de trein Hamburg verlaten had, zette hij het afwerptoestel al in werking. De tijd klok bleek dus alleen maar te dienen om de politie op het verkeerde been te zetten.

Onmiddellijk werd er aan de noodrem getrokken en kwam de trein tot stilstand. Toen de agenten uit de trein stormden, zagen ze nog net hoe de dader wat verderop de tas opraapte en er met een fiets vandoor ging. Hoe ze zich ook de longen uit hun lijf renden, ze slaagden er niet in om hem te pakken te krijgen. Wel vonden ze een valse pruik en een zendertje dat Funke in zijn haast om te ontkomen blijkbaar verloren was. En ze konden zich ook troosten met de gedachte dat hun wegen wellicht nog zouden kruisen, want onder 2 echte 1000-markbiljetten zaten alleen papiersnippers en oude batterijen. Daar zou Dagobert het vast niet bij laten...

De wraak van Funke was inderdaad zoet. Een drietal weken later ontplofte er een bom op de afdeling autoaccessoires van